

Za listopádií se tedy rozkládala krajina,
kterou nikdo neznal
a o které neměli sebemenší tušení.
Celá země, která by se dala objevit.
Jak úžasné!

Děti si v duchu okamžitě začaly malovat obrázky –
obrázky krásné země, mnohem lepší než té,
ve které žily.

Vysnily si zelené louky na mírných pahorcích,
bublající potůčky plné třpytivých ryb,
motýly a hluboké lesy.

S každou nádhernou představou jejich touha sílila.
Ole se proto brzy zeptal: „Proč nevyrazíme
a nepodíváme se, co tam skutečně je?“

„Protože ta cesta je nebezpečná,“ usoudila Mína.

„Protože tady jsme v bezpečí,“ zamyslel se Patrik.

„Protože se bojíme,“ ozvala se tiše Amálie.

„Máme stejný strach jako dospělí,
protože ani my nevíme, co nás tam čeká.“

